

Панайотъ Добревъ, Николай Костовичъ, Василь Дуковъ, Константинъ Николаевичъ — заселени въ Браила; Георги Дракополовъ, Петаръ Минчовъ, Николай Неновичъ — заселени въ Галацъ; Х. Петаръ х. п. Василевъ, Діамандій Ионовъ, Дим. Атанасовъ, Дим. Стефановъ, Іоанъ х. Василевъ, Минко Ионовичъ, Констан. х. Нойковъ, Никола х. Нойковъ, Василь Стойковъ и т. н. — заселени въ Плоещъ, а въ Одеса: Димитрий Русовъ и др. (Ср. Древн. и Нѣнем. Болг., Т. II, 1841 г., стр. 2; Ср. стр. 166 на Кифаловия прѣводъ на Раича. Още тогава тия сливенци подарили 10 книги на „Сливенское Оучилище“).

Нѣкои отъ тия вече забравени и загубени сливенци сж били грѣцки възпитаници, но това най-малко имъ попрѣчило да бждатъ много по-ранни пионери на българското пробуждане, а което е по-важно, примѣри като Априловъ, който до прочитането Венелиновата история е билъ отчаянъ „грѣкъ“, ни доказаха още по-релефно, че крайноститѣ се допиратъ.

Антонъ Пану. — Извѣстенъ ромѣнски поетъ, сжщо родомъ отъ Сливенъ, е Anton Panu. Роденъ е въ 1797 г., а починалъ въ 1854 г. Баща му е билъ казанджия. Не се знае при какви обстоятелства тоя сливенецъ още на 15 годишна възраст, заедно съ родителитѣ си, е билъ взетъ плѣнникъ отъ руситѣ прѣзъ 1812 г. и заведенъ въ южна Русия, дѣто е служилъ въ войската като музикантъ. Читателтъ ще си спомни, че прѣзъ руско-турската война въ 1810 г. сливенци сж участвували въ нея, и че опити да се заселватъ сливенци въ Бесарабия около сжщото врѣме е имало.

Тѣй или иначе, въ прѣдговора на единъ отъ трудоветѣ на Антонъ Пану, печатанъ въ 1880 г., Букурещъ, (O Sedetoare la tara, вжъ Кр. Мирски въ „Бѣлг. сбирка“, XIX, 8, 9 и 10, стр. 514) се казва, че отъ южна Русия, прѣзъ Галацъ и на пжтъ за Сливенъ, Пану се спира въ Букурещъ и тамъ останалъ. Служилъ въ черквитѣ като пѣвецъ и знаелъ „славянски,“ турски, грѣцки и ромѣнски. Прѣподавалъ и източна музика (псалтикия) въ мѣнастиритѣ. Надаренъ отъ природата съ поетически талантъ и имайки голѣма наклонность къмъ пѣснотворчеството, Антонъ Пану написалъ въ стихове множество книги (mai multi), съ които е заслужилъ на новото си отечество Ромѣния въ епохата на първия опитъ по пжтя къмъ книжовния прогресъ на тая страна (1830—1854). Поне тѣй се казва въ ромѣнския прѣдговоръ на горнята книга. Трудоветѣ му, почти всички написани въ стихове, на езикъ досущъ популяренъ и приятенъ, като художество и съдържание, сж проникнали и въ най-долнитѣ слоеве на ромѣнския народъ отъ всички земи (ibid).